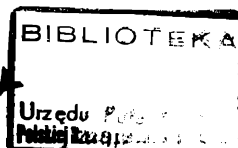

14 marca 1927 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

A43d 3/02

Nr 5162.

Kl. 71c 2.

Emma Siebert ur. Rüprich, Martha Siebert i Albert Siebert
(Magdeburg, Niemcy).

71c 3/02

Kopyto szewskie o jednej wypuklinie.

Zgłoszono 19 lutego 1925 r.

Udzielono 11 czerwca 1926 r.

Pierwszeństwo: 20 lutego 1924 r. (Niemcy).

Obuwie wykonane na zwykłych kopytach posiada tę wadę, że przy stąpieniu przytłacza się często nazewnątrz, gdyż stopa posiada dążność do wysunięcia się poza krawędź podeszwy, ponieważ sztywny napietek trzyma ją mocno. Środkowa linia podeszwy buta nie pokrywa się zupełnie z środkową linią spodu kopyta. To przyczynia się do nierównomiernego zużycia się podeszwy i obcasa.

Powyższą wadę starano się usunąć przez szczególne ukształtowanie kopyta, mianowicie takie, żeby tylna część środkowej linii tworzyła pewien kąt z jej częścią przednią. Jednakowoż w używanych dotychczas kopytach, punkt przecięcia obu części tej linii jest fałszywie położony, jako zbyt wysunięty naprzód, przyczem wspomniany kąt bywa też niekiedy za mały.

Niniejszy wynalazek polega na tem, że punkt przecięcia środkowej linii tylnej części kopyta z linią środkową przedniej części kopyta leży mniej więcej w trzeciej tylnej części kopyta i że kąt zawarty między temi liniami wynosi około 10°. Oprócz tego przekrój tylnej części kopyta jest inny niż zwykle, gdyż masa drzewa powinna być równomiernie rozdzielona po obu stronach linii środkowej.

Fig. 1 i 2 przedstawiają częściowy szkielec nogi. Fig. 3 przedstawia przekrój tylnej części kopyta, mniej więcej wzdłuż linii *a — a* fig. 4, przyczem kształt zwykłego kopyta oznaczono linią przerywaną. Fig. 4 przedstawia podeszwę kopyta podług wynalazku. Fig. 5 przedstawia widok kopyta z góry.

Szkielet stopy tworzy sklepienie, opie-

rające się na pięcie i na przedniej części, przyczem przyjmuje się, że przy chodzeniu stopa toczy się po linii, łączącej mniej więcej środek pięty z środkiem wielkiego palca. Ta linja jest teoretyczną podstawą konstrukcji kopyta. W rzeczywistości jednak działanie szkieletu nogi nie jest proste, gdyż występują tu działania dźwigniowe.

Jedną z tych dźwigni przedstawiono na fig. 1, drugą na fig. 2.

Goleń opiera się kości skokowej 1 i to z prawej strony (fig. 1), kość skokowa opiera się znowuż na kości łódkowatej 2, na trzech kościach klinowych 3 i na trzech kościach środkowych 4 tej połowy stopy, która leży po wewnętrznej stronie. Do kości środkowych dochodzą kości trzech palców, lecz one w dźwiganiu ciężaru ciała nie biorą większego udziału. Trzy kości klinowe 3 i trzy kości środkowe 4 tworzą poprzeczne sklepienie, które opiera się na drugiej dźwigni (fig. 2), tworzącej sklepienie podłużne, składające się z kości piętowej 5, z kostki 6 i z obu zewnętrznych kości środkowych 7, do których znowu dochodzą palce. Goleń 1, jak wskazuje fig. 2, opiera się na kości piętowej, której tylna część opiera się na podeszwie i dźwiga przytem kość skokową. Zewnętrzna dźwignia (fig. 2) zapobiega w ten sposób załamaniu się wewnętrznej, sklepionej dźwigni (fig. 1). Aby to podpieranie było możliwe, zewnętrzna dźwignia przyciskana do wewnętrznej, powinna ustawiać się na ziemi możliwie prosto. Tylna część obuwia musi zatem być dostosowana do działania kości piętowej, wobec czego tylna część kopyta musi być odchylona względem przedniej około 10° , przyczem punkt załamania powinien leżeć poza kością skokową. Odchylenie musi być skierowane nazewnątrz. Opisane powyżej zasady wpływają na zasadniczy kształt kopyta, uwidoczniony na fig. 4. Przednia linja środkowa 9, przeprowadzona przez punkty przepołowienia linii poprzecznych, jest odchylona w punkcie *m* nazewnątrz tak, że środkowa linja 10 tylnej części podeszwy 8 kopyta tworzy z przedłużeniem linii 9 kąt około

10° . Z tego powstaje na wewnętrznej stronie buta wypuklenie 11, a na zewnętrznej stronie wgłębienie 12. Na fig. 5 wskazano również środkową linję 9, która z linją 10 tworzy kąt około 10° , przyczem obie linje przecinają się w punkcie *m*, ponad kością skokową. Punkt *m* leży pomiędzy drugą i tylną, trzecią częścią długości całego kopyta.

Przekrój kopyta powinien być cokolwiek inny, niż zwykle. Linje przerywane (fig. 3) wskazują, że przekrój ten był w dotychczas używanych kopytach od wewnątrz wypukły, a od zewnątrz wklęsły, wobec czego większa masa drzewa leżała po stronie wewnętrznej linii środkowej 10. W rzeczywistości jednak, chcąc osiągnąć naturalne położenie pięty, trzeba drzewo rozdzielić równomiernie po obu stronach linii środkowej tak, jak przedstawiono na fig. 3 linją pełną. Od wewnątrz powinno być wgłębienie, a od zewnątrz wypukłość, więc odwrotnie jak było dotąd.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kopyto szewskie o jednej wypuklinie, którego tylna część jest odchylona nazewnątrz względem części przedniej, znamienne tem, że podłużna linja środkowa tylnej części kopyta tworzy z podłużną linją środkową przedniej części kąt około 10° , przyczem wierzchołek (*m*) tego kąta leży od tyłu mniej więcej na jednej trzeciej długości kopyta.

2. Kopyto według zastrz. 1, znamienne tem, że masa pięty kopyta jest mniej więcej równomiernie rozdzielona po obu stronach pionowej powierzchni przechodzącej przez linję środkową podeszwy kopyta, na wewnętrznej stronie którego znajduje się wgłębienie, na zewnętrznej zaś — wypukłość.

Emma Siebert ur. Rüprich.
Martha Siebert.
Albert Siebert.
Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

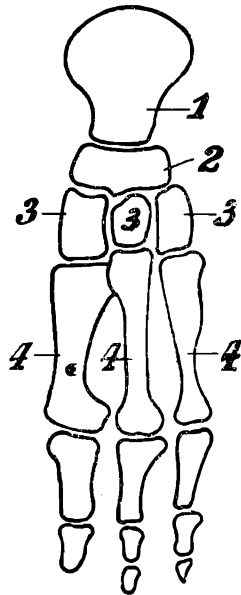

Fig. 2.

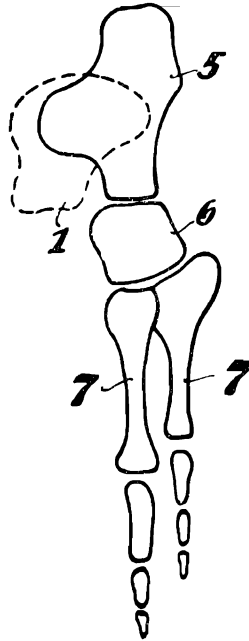

Fig. 3.

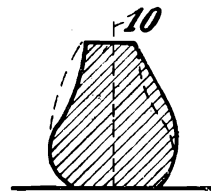

Fig. 4.

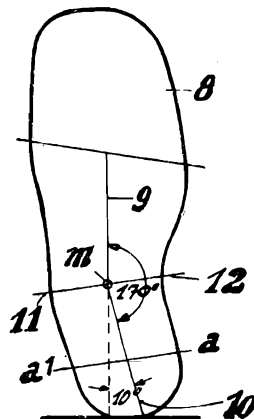

Fig. 5.

